

Chương 186: Mua Sắm Cùng Nữ Sinh Lớp 1-A

(Số từ: 3558)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:16 PM 14/04/2023

Tài năng của anh ấy sẽ tiếp tục phát triển.

Tuy nhiên, Kono Lint vẫn không thể tham gia lớp thực hành tiếp theo. Anh ta chỉ có thể [dịch chuyển tức thời] với chiếc quần lót của mình, nhưng khả năng tấn công của anh ta vẫn là tệ nhất.

Trên thực tế, ngay cả khi anh ta có thể [dịch chuyển tức thời] cùng với vũ khí, thì kỹ năng của anh ta thậm chí còn không đủ để vận cổ tay của một đứa trẻ.

Ngoại trừ Ibia và Kono Lint, có bốn người tham gia lớp thực hành:

—Charlotte, Heinrich, Liana và tôi.

Ngay khi lớp học bắt đầu, Charlotte đã đi đâu đó một mình. Tài năng của cô ấy đủ mạnh để tự mình đánh bại một con Orc khi chúng tôi thực hiện nhiệm vụ trên hoang đảo.

Hiệu suất phải nổi bật trong thực tế.

Heinrich đang bận né tránh và lăn lộn trong lớp thực hành, có lẽ là do thời gian kích hoạt năng lực của anh ta.

“Hyuok... Hũuk! Hyuk!”

*Phùng phùng

Anh ta không thể đánh trúng con Goblin trước mặt, mặc dù anh ta có thể ngăn nó tiếp cận bằng cách đốt cháy khu vực xung quanh mình.

Trong trường hợp của Liana...

*Xoẹt! Bang!

Khi cô ấy đánh những con Goblin đang lao vào cô ấy hoặc đang đứng yên, bằng tia sét của mình, chúng sẽ biến mất như một làn khói. Như thể khoảng thời gian mà tầm bắn của cô ấy chỉ vón vện năm mét là một lời nói dối, sản lượng và tầm bắn của cô ấy đã tăng lên rất nhiều.

Khi chúng tôi ở trên đảo hoang, khả năng của Liana thậm chí còn không thể gây sát thương lên lũ Orc.

Tuy nhiên, với khả năng hiện tại của cô ấy trong lớp thực hành, lũ Orc đó sẽ bị nướng chín ngay khi chúng đến gần cô ấy.

Dù tôi có nhìn thế nào đi chăng nữa thì đó hoàn toàn là một kỹ năng Cheat.

[Lôi Động]...

Tia sét chắc chắn là bất khả chiến bại...

Những gì tôi đã làm là đơn giản.

*Bộp!

Con Goblin được triệu hồi chỉ đơn giản là biến mất trong làn khói sau khi tôi đá vào đầu nó khi nó đang lao về phía tôi.

“...Tôi không biết liệu [sức mạnh siêu nhiên] của cậu hay cơ thể của cậu đã trở nên mạnh mẽ hơn.”

Giáo viên của tôi nói với tôi rằng họ không biết liệu [sức mạnh thể chất] của tôi đã được cải thiện hay [sức mạnh siêu nhiên] của tôi.

* * *

—Sau giờ học vào thứ Tư, Liana de Grantz và tôi cùng nhau trở về ký túc xá. Rốt cuộc, tất cả chúng tôi sẽ gặp nhau ở ký túc xá để đi mua sắm, vì vậy không có lý do gì để trở về riêng lẻ.

Ellen đã thức tỉnh [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình quá sớm, vì vậy tôi biết rằng cô ấy đang tham gia các bài học riêng. Cô ấy nên tham gia rất nhiều lớp học liên quan đến chủ đề đó. Tôi thực sự không biết liệu tất cả chúng có được dạy bởi giáo viên giống như bậc thầy yoga đó hay không mặc dù.

Sau khi trở về ký túc xá và đợi một lúc, Harriet và Adelia trở lại. Cả hai trở về phòng và thay một bộ quần áo bình thường trước khi ra ngoài lần nữa.

“Cậu đã trang điểm à?”

“Đúng thì sao?”

Khi tôi hỏi cô ấy rằng sau khi nhận thấy màu môi của Harriet hơi thay đổi, cô ấy gật đầu. Tôi không biết chính xác cô ấy trang điểm như thế nào và ở đâu, nhưng cô ấy cảm thấy hơi khác so với bình thường.

“Tớ nghe nói rằng tốt nhất là nên trang điểm sao cho không gây chú ý.”

Harriet lườm tôi khi tôi thốt ra những lời đó.

“...Vậy, bây giờ cậu đang cố chế nhạo tớ vì trang điểm không giỏi à?”

“Không, tớ định nói rằng cậu đã làm rất tốt...”

Tại sao cô ấy nghĩ rằng tôi sẽ luôn ở thế tấn công? Mặt cô đỏ bừng trước lời nói của tôi.

“Này... ý tớ là. Tớ đã không làm điều này để nghe những điều như thế từ cậu hay bất cứ điều gì khác, được chứ?”

KHÔNG.

Nếu cô ấy nói điều gì đó như thế, lưỡi của tôi sẽ bắt đầu tự di chuyển.

“Tớ chỉ nói điều đó để làm cho cậu cảm thấy tốt hơn về bản thân mình, cậu biết không?”

“Cảm thấy tốt hơn về bản thân mình?”

“Cậu không thấy tốt sao? Không phải cậu đang cười toe toét đến tận mang tai vì tớ đã khen cậu sao?”

“Tớ không cười toe toét đến tận mang tai đâu! Và tớ cũng không cảm thấy tốt vì điều đó!”

“Ngay cả khi tớ khen cậu trang điểm giỏi, cậu vẫn tức giận. Cậu có vấn đề gì vậy, cô gái?”

“Argh! Cậu thật phiền phức!”

Harriet cuối cùng nhận ra rằng nói chuyện với tôi chỉ phí thời gian, vì vậy cô ấy nép mình vào bên cạnh Liana.

“Không phải đã đến lúc cậu nhận ra rằng chỉ trao đổi hơn năm từ với gã đó thôi cũng đủ khiến cậu nổi điên lên rồi sao?”

“Urg!”

Liana vỗ vai Harriet như thể cố gắng làm cho cô ấy nhận ra rằng cố gắng đối phó với tôi chỉ là một sự lãng phí thời gian to lớn.

Dù sao thì, sau khi đợi một lúc lâu, Ellen là người cuối cùng đến ký túc xá.

* * *

Liana nói với chúng tôi rằng ban đầu cô ấy hiếm khi trực tiếp đi mua quần áo.

Trong hầu hết các trường hợp, chúng được đặt làm riêng, hoặc cô ấy chỉ cần liên hệ với một cửa hàng quần áo, bảo họ mang một số quần áo đến cho cô ấy và cô ấy sẽ mua một số thứ cô ấy thích. Đó là cách của những người giàu có.

Một người giàu có khác, Harriet, nói rằng cô ấy không thực sự quan tâm nhiều đến quần áo. Nếu đó chỉ là một chiếc áo choàng mới mà cô ấy cần, cô ấy sẽ nhờ ai đó làm cho mình một chiếc theo kích cỡ hiện tại của cô ấy.

Mặc dù cô ấy trông không giống như vậy chút nào, nhưng Harriet là một người khá mọt sách. Một cô nàng mọt sách luôn dốc hết sức lực để khám phá chủ đề mà cô ấy theo học.

Cô ấy không cực đoan như Ellen, nhưng Harriet cũng là kiểu người chỉ tập trung vào chuyên ngành của mình, nên có vẻ như cô ấy cũng không có nhiều quần áo bình thường.

Adelia cũng là một mọt sách và một sinh viên bình thường sống bằng tiền trợ cấp mà Temple cho mình, nhưng cô ấy không có hứng thú mua bất cứ thứ gì đắt tiền với nó.

Dù sao...

Ngoại trừ Liana de Grantz, người đưa chúng tôi đi cùng, hầu như không ai trong chúng tôi ra ngoài mua quần áo hoặc quan tâm đến chúng. Tôi cũng không đặc biệt quan tâm đến những thứ đó.

“Chắc hẳn đã lâu lắm rồi tôi mới đích thân đến đây.”

Đó là những gì Liana nói khi chúng tôi đến con phố sang trọng với nhiều cửa hàng quần áo. Mặc

dù có nhiều cửa hàng quần áo trong Temple, nhưng Liana thực sự muốn ra ngoài mua sắm.

“Ellen, nếu cậu nhắm mắt và mua đồ ở đây, cậu không nghĩ rằng một nghìn đồng tiền vàng sẽ biến mất ngay lập tức sao?”

Họ đang cố mua cái quái gì vậy?

Mặc dù đó không phải là tiền của tôi, nhưng tôi đã cảm thấy như nó sẽ là một sự lãng phí rất lớn.

* * *

Tất nhiên, lúc đó, Liana sẽ không phải là người mua đồ cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ mua quần áo bằng tiền của mình khi chúng tôi đi khắp nơi để mua sắm. Ellen khá mù tịt về thời trang, vì vậy cô ấy bám sát Liana, người đã gợi ý cho cô ấy nhiều thứ khác nhau.

Khi đi vòng quanh các cửa hàng khác nhau, cô ấy bận rộn thử và mua rất nhiều quần áo khác nhau. Tôi cũng không có quần áo bình thường, vì vậy tôi không thực sự tốt hơn cô ấy, vì vậy tôi cũng mua một vài bộ quần áo bắt mắt.

“...Hãy thử chúng trước khi cậu mua chúng.”

“Tuy nhiên, họ nên nói đúng.”

“Hai người là sinh đôi à? Làm thế nào cậu thực sự có thể nói điều tương tự chính xác?”

Liana dường như bị sốc khi cả tôi và Ellen đều mua quần áo mà không mặc thử, ước lượng xem

chúng có vừa không. Có vẻ như cô ấy thậm chí còn bắt đầu đưa ra giả thuyết rằng chúng tôi thực sự là cặp song sinh đã bị tách rời khi mới sinh.

Harriet và Adelia cũng mua một số quần áo.

Harriet ngắm mình trong gương sau khi mặc một chiếc váy, một số quần áo khác và đi giày. Sau đó, mặc một chiếc váy trắng và đi đôi giày hồng, cô ấy giao tiếp bằng mắt với tôi khi nhìn vào gương.

“...Đừng nói gì cả.”

Mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ. Tại sao? Tôi đã có cái nhìn tốt về cô ấy, mặc dù? Cô ấy nghĩ rằng tôi sẽ không thể cưỡng lại việc gây chiến với cô ấy sao? Cô ấy bảo tôi đừng nói gì cả, vì vậy tôi chỉ im lặng.

“...Tớ đã bảo cậu đừng nói gì cả, nhưng cậu thực sự không nói gì cả!”

“...Cậu muốn tớ làm gì hả, Đồ ngốc?!”

“Nếu cậu không định nói gì thì tại sao cậu cứ nhìn chằm chằm vào tớ như thế?!”

Có vẻ như cô ấy khó chịu vì tôi cứ nhìn cô ấy trong im lặng.

“Nó sẽ giết cậu nếu tớ nhìn cậu à? Tớ đã nhìn bởi vì nó phù hợp với cậu! Nó dễ thương! Huh?!”

“Cái gì?! Tại sao cậu lại khen tớ với giọng giận dữ như vậy?”

Harriet mấp máy môi khi tôi khen cô ấy, mặc dù giọng điệu của tôi khá gay gắt. Cuối cùng, cô hơi run và chạy vào phòng thay đồ.

“Này. Này. Đến đây.”

Liana đột ngột gọi tôi.

"Tại sao?"

“Câm miệng và nhìn này.”

Liana kéo tôi đến chỗ của Ellen.

“...Tôi cảm thấy thật trần trụi.”

Có lẽ cảm thấy hơi lúng túng trong bộ trang phục đó, cô kéo mạnh gấu váy.

Ellen mặc một chiếc váy xếp nếp màu đen, không có vai, và chân cô đi một đôi giày trắng men màu đen. Vì làn da trắng tự nhiên của cô ấy, sự tương phản giữa đôi chân trắng và chiếc váy đen rất bắt mắt.

Nếu Harriet dễ thương, thì Ellen thật ngoạn mục.

“Tại sao cậu luôn chỉ mặc đồ thể thao khi cậu trông rất ổn?”

Liana thì thầm khi cô ấy nhìn Ellen một cách trống rỗng. Cô ấy trông đăm chiêu như đang nghĩ: “Thật không thể tin được là cô ấy lại để tiềm năng của mình bị thui chột như vậy!”

“Thứ này không thoải mái.”

Ellen trông khá khó chịu khi mặc những bộ quần áo hở hang như vậy, bất kể chúng trông đẹp như thế nào đối với cô ấy. Cô ấy giao tiếp bằng mắt với tôi. Harriet bảo tôi không được nói gì ngay lúc đó, nhưng đột nhiên Ellen lại là người nhìn tôi mà không nói gì.

'Tôi có nên nói gì không?'

Tất nhiên, ngay cả khi tôi không nói gì, Liana sẽ tiếp tục nói một mình.

“Này, chỉ cần nhìn vào eo của cậu ấy. Tất cả sức mạnh của cậu thực sự đến từ đâu?”

Khi cô ấy chạm vào vòng eo của Ellen, Liana đã vô cùng sửng sốt. Ngạc nhiên trước vòng eo thon thả của mình, cô ấy dường như không hiểu làm thế nào mà mình có thể đứng số 1 hiện tại về chỉ số thể chất trong Royal Class.

“Không, ý tớ là, ngay từ đầu cậu đã ăn nhiều như vậy, vậy làm sao vòng eo của cậu lại như vậy được?”

Có vẻ như Liana bắt đầu đặt câu hỏi về sự ngụy biện của các định luật vật lý của thế giới này.

'...Đây là lỗi của tôi. Tôi xin lỗi.'

“Sao cậu không nói gì?”

"...Huh?"

Ellen đột nhiên đặt một câu hỏi cho tôi, khi tôi đang nhìn đi chỗ khác không nói gì. Cái gì? Có phải cô ấy muốn tôi nói với cô ấy rằng cô ấy trông ổn không? Liana cười toe toét khi tôi tỏ ra hơi ngớ ngẩn và không trả lời.

“Ra là thế.”

Liana nhìn tôi khi cô ấy vòng một tay quanh eo của Ellen.

“Cậu ấy thường chỉ đổ mồ hôi khi vung kiếm với cậu, nhưng nhìn thấy cô ấy mặc những loại quần áo này... Hửm? Nó là gì? Cậu ấy có vẻ khác với bình thường không?”

“Cậu đang nói cái quái gì vậy?! Câm miệng!”

Con nhóc đó đang nói về cái gì vậy?!

"Cái gì? Con mèo có lưỡi của nó? Thôi nào hãy nói cái gì đó đi chứ. 'Nó rất hợp với cậu.', 'cậu thật xinh đẹp.' Cậu không có gì để nói à? Tại sao cậu thậm chí không thể nói những từ đơn giản này?"

“Im đi! Không phải như vậy.”

Đó không phải là như vậy! Những gì tôi cảm thấy phức tạp hơn một chút. Tôi không thể giải thích nó đúng cách!

“Có vẻ hợp với cậu đấy, ừm.”

“...Là vậy sao?”

Cô ấy sẽ làm gì tiếp theo?

Ellen cuối cùng đã mua những bộ quần áo đó.

* * *

Sau khi mua sắm xong, mọi người quay trở lại Temple, đã mua rất nhiều quần áo. Tất cả chúng tôi đều mặc một số quần áo mới trên đường trở lại Temple, và tủ quần áo của chúng tôi đã đầy ắp.

“Cái này, thử cái này đi.”

“...Khó chịu.”

“Không, tại sao cậu không thử cái này?”

“...Được rồi.”

Không trở về phòng mình, Liana đi theo Ellen vào phòng và bắt cô thử hết bộ quần áo này đến bộ quần áo khác.

Đây cũng là ngày Liana de Grantz phát hiện ra một sự thật mới...

Nó khá thú vị khi mặc quần áo cho người khác. Với một người mẫu trước mặt cô ấy trông đẹp trong bất cứ thứ gì cô ấy mặc, cô ấy cũng ngày càng tham lam hơn. Cô không thể tin rằng Ellen sẽ chỉ mặc đồng phục hoặc bộ đồ thể thao. Liana tin

chắc rằng đó là một sự lãng phí tiềm năng hoàn toàn.

Trong khi thử váy, áo một mảnh, phụ kiện và boots, Ellen bày tỏ sự khó chịu của mình, nhưng sự căng thẳng của Liana quá cao nên cô không thể gạt cô ấy ra.

“Ồ, chúng ta hãy đi mua thêm vài chiếc váy sau. Cậu sẽ trông hoàn toàn tuyệt đẹp trong chúng.”

“Váy?”

Liana muốn nhìn thấy cô ấy trong một chiếc váy dạ hội thích hợp, không chỉ là một bộ trang phục bình thường.

Liana chắc chắn rằng mọi người sẽ nhìn người nghiện tập thể dục ở một khía cạnh khác.

“Ừm, tên Reinhardt đó, cậu đã thấy hôm nay cậu ta chết lặng như thế nào khi thấy cậu mặc bộ đồ một mảnh đó. Cậu nghĩ cậu ấy sẽ kinh ngạc đến mức nào nếu nhìn thấy cậu trong bộ váy dạ hội?”

Phản ứng của Reinhardt cũng rất thú vị. Thật sảng khoái lạ lùng khi thấy anh thậm chí không thể giao tiếp bằng mắt với Ellen.

“...Tại sao?”

Tuy nhiên, Ellen chỉ nghiêng đầu trước lời nói của Liana. Như thể không hiểu cô mặc váy và Reinhardt có mối tương quan như thế nào. Liana nhìn cô chăm chăm.

Liệu tôi có sai?

“Cậu không thích Reinhardt à?”

Ellen nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Vậy cậu không thích cậu ta à?”

“Không, tôi không ghét cậu ấy.”

Ellen im lặng một lúc trước khi cô ấy nói một lần nữa.

“Tôi nghĩ mình thích cậu ấy... nhưng tôi không thực sự chắc liệu có phải như vậy không.”

“À... tôi biết ý của cậu.”

Họ chỉ coi nhau như những người bạn rất thân. Liana không biết họ lâu như vậy, nhưng khi quan sát Ellen, cô ấy nhận ra rằng mặc dù khả năng của cô ấy cực kỳ xuất sắc, nhưng cô ấy lại rất vụng về và thiếu kinh nghiệm trong một số lĩnh vực.

Cô ấy thích Reinhardt, nhưng cô ấy không biết liệu cô ấy có thích anh ấy với tư cách là một người khác giới hay không.

Rốt cuộc, cô chưa bao giờ yêu ai như thế. Ellen chắc chắn thích Reinhardt, nhưng cô không biết đặt tình cảm của mình vào đâu.

Liana cười toe toét.

“Hmm... Cậu có lo lắng khi ở bên cậu ấy không? Cậu đã bao giờ... cảm thấy như vậy chưa?”

“Không có gì.”

Cô đã từng cảm thấy lo lắng trước đây... Khi lần đầu tiên cô phải giết người cùng với Reinhardt khi họ ở Darklands hoặc khi cô phải chiến đấu với bầy Zombie. Tuy nhiên, Ellen biết rằng cô ấy không hỏi về những điều như thế.

Tuy nhiên, cô chưa bao giờ cảm thấy lo lắng xung quanh Reinhardt.

"Tim cậu đã bao giờ đập thành thịch khi nghĩ đến những ngón tay chạm vào nhau hay cậu đã từng run rẩy khi cơ thể hai người gần nhau chưa?"

"Không bao giờ."

Ngay từ đầu, thói quen hàng ngày của họ là luyện tập kiếm thuật cùng nhau, nên điều đó là bình thường.

Reinhardt sẽ bắt đầu run rẩy rất nhiều.

Tuy nhiên, đó chỉ là do kiệt sức. Anh không thể dồn chút sức lực nào vào chân tay được nữa.

Khi kết thúc khóa luyện tập, anh ấy sẽ rất run.

Liana, người ngày càng tỏ ra quan tâm đến chủ đề này, dần dần hạ nhiệt.

"Cậu không cảm thấy lo lắng mà không có lý do rõ ràng hay làm những việc mà cậu thường không làm? Một cái gì đó như thế?"

"...KHÔNG."

"Cậu không cảm thấy khó chịu hay khó chịu khi cậu ấy thân thiết với những cô gái khác sao?"

"Không có gì."

Ellen chưa bao giờ thực sự cảm thấy như vậy. Cô cảm thấy thoải mái khi ở bên Reinhardt. Cô không có lý do gì để cảm thấy lo lắng khi ở bên anh. Liana thở dài với vẻ mặt nhăn nhó.

"Tớ đã nghĩ rằng có điều gì đó giữa hai người sau khi các cậu đến Darklands, nhưng không có gì cả. Hai người chỉ là bạn bè bình thường thôi, ừm, tớ không biết Reinhardt cảm thấy thế nào về cậu, nhưng tớ chắc rằng đó là tất cả những gì cậu thấy về cậu ấy."

Liana ngồi đối diện với giường của Ellen, mệt mỏi, nói rằng Ellen vừa xác nhận rằng cô ấy thực sự chỉ coi Reinhardt như một người bạn.

"Cậu có cảm thấy như vậy khi yêu không?"

Lo lắng vô cớ, khó chịu nếu họ đến gần người khác và làm những việc mà người ta thường không làm.

Ellen đang tự hỏi liệu những lời của Liana có đúng không, rằng một người sẽ hành động như vậy nếu họ yêu nhau. Liana dường như suy nghĩ một lúc; sau đó vẻ mặt của cô ấy đột nhiên trở nên trống rỗng.

"Phải."

"Nghĩ kĩ thì. Tớ cũng chưa từng yêu ai cả. Tớ chủ yếu đọc tất cả những thứ này trong tiểu thuyết lãng mạn và những thứ tương tự."

Liana de Grantz chợt nhận ra rằng bản thân cô ấy chưa bao giờ yêu và cô ấy nói rằng người ta sẽ cảm thấy bối rối và lo lắng nếu yêu một ai đó.

Một đứa trẻ thậm chí không biết đủ về chủ đề để dạy cho người khác đang tranh luận về nó như thể cô ấy là một chuyên gia.

Ellen nghĩ về Reinhardt.

'Nó có vẻ ổn với cậu, yeah.'

Đó là điều anh đã nói khi thấy cô mặc quần áo mà bình thường cô không mặc.

Cô thực sự không thể nói thành lời, nhưng khi anh nói điều đó, cô cảm thấy khá kỳ lạ quanh ngực, hơi nhột. Đó là một cảm giác kỳ lạ mà cô chưa bao giờ cảm thấy trước đây.

Đó có phải là bằng chứng không?

'Có lẽ là không', Ellen nghĩ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading